

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 9054

Doknr.
177075

Dato
09-12-2019

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 4. december 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 15 (L 68) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Trine Torp (SF).

Spørgsmål nr. 15:

”Vil ministeren give nogle konkrete eksempler på ’helt særlige tilfælde’ hvor kommuner med hjemmel i forslaget vil kunne tvangsfuldbyrde en afgørelse om ændret anbringelsessted uden samtykke og evt. med politiets hjælp?”

Svar:

Som det fremgår af lovbemærkningerne, bør en sådan afgørelse som hovedregel og altovervejende udgangspunkt alene gennemføres i dialog med barnet eller den unge, forældrene og anbringelsesstedet og med deres frivillige medvirken til afgørelsens gennemførelse.

Hvis det trods grundigt forarbejde og tæt inddragelse af barnet eller den unge og forældrene og eventuelle andre personer ikke er muligt at opnå deres frivillige medvirken til, at afgørelsen fuldbyrdes, skal kommunen foretage en afvejning af på den ene side hensynet til barnets eller den unges behov for støtte og på den anden side hensynet til at beskytte barnet eller den unge mod en fuldbyrdelse, som barnet eller den unge vil kunne opleve som indgribende.

Kommunen vil som led i afvejningen skulle vurdere, om det af hensyn til den unges bedste er afgørende, at afgørelsen fuldbyrdes uden (yderligere) forsinkelse, eller om det af hensyn til barnets eller den unges bedste vil være bedre at arbejde yderligere med den unge. Der skal ved afvejningen tages højde for den unges alder, modenhed og funktionsevne.

Kun i helt særlige tilfælde, hvor barnets eller unges behov for ændret støtte er meget betydeligt og som udgangspunkt akut, vil der ud fra hensynet til barnets eller den unges bedste kunne være grundlag for at tvangsfuldbyrde afgørelsen.

Et muligt eksempel kunne være en ung, som i teenageårene udvikler meget svære adfærds- og tilpasningsproblemer, der kræver en højt specialiseret behandling, som den unge ikke kan få på sit nuværende anbringelsessted, herunder i form af et ambulans tilbud.

Jeg henviser i øvrigt til mine samtidige svar på L 68 – spørgsmål nr. 4 og 5.

Med venlig hilsen
Astrid Krag